

Jeg tør slet ikke tænke på, hvor jeg havde været i dag, hvis jeg ikke havde opdaget, at jeg kan skrive.

*På et tidspunkt havde jeg en oplevelse af, at stå millimeter fra afgrunden.
Et lille bitte skridt. – Et vindpust og jeg ville være fortabt. – Miste mig selv.*

*Der kom ord på mit liv, da mit liv kom på papir.
Det blev min redning.*

*Dette er en gammel sag, jeg faktisk havde glemt. Det er skrevet for flere år siden,
midt i min depression. Det beskriver dog klart og tydeligt, det kaos jeg befandt mig i.*

Alkoholikerens datter.

*Dele af mig, vil være alkoholikerens datter, til den dag jeg dør.
Det er også OK.
Så længe jeg ved det kan jeg omgås det.
Så længe jeg kender hende, kan føle når hun trænger sig på,
har jeg en chance for at tage stilling til,
hvor meget hun skal have lov til, at dominere min person og mit liv.*

*Der er og vil fortsætte med at være,
tidspunkter og dage, hvor jeg ikke gider eller magter, at bekæmpe hende.
Så overgiver jeg mig og hun bestemmer.*

*Tidspunkterne i mit liv, hvor alkoholikerens datter fører sig frem,
er når jeg bliver bekymret på andres vegne,
når jeg bliver fristet til, at blande mig - tage over og hjælpe problemets ejermand,
fordi jeg kender det jo. Jeg har jo været der !*

*Det er også, når jeg møder mennesker, der kalder på mit mindreværd.
De har en udstråling og en opførsel, der lyser af selvtillid.
Så dur jeg lige pludselig ikke til noget, jeg bliver nervøs - akavet og famlende,
jeg er ingenting, kan ingenting.
Jeg kan ikke tænke klart og objektivt, ej heller formulere mig.
” De andre ” bliver så kloge og veluddannede og fejer mig af banen.*

Andre tidspunkter, er når andre ” svage ” menneskers fremfærd viser mig,

at der er lige præcis hvad de mener og ikke gider høre på mig.
Jeg opfører mig, som gælder det livet at bevise dem det modsatte.
Det værste ved hele miseren er, at jeg genkender følelsen når jeg står i den,
men jeg magter ikke at ændre det.
Jeg bliver så gal på mig selv og det kræver nogle gode oplevelser, at tænke positivt igen.

Dagene, hvor alkoholikerens datter helt tager over,
er de dage, jeg er ked af det.
Når jeg tænker på, hvad jeg ikke har haft.

Forældre der elsker mig.
At kunne se i fars og mors øjne, at jeg betyder noget.
En tryk barndom.
At kunne spise mig mæt.
At kunne sove trygt.
At have venner der kunne lide mig.
En opvækst i familien, hvor det er vigtigt at være og udvikle den man er.
Hvor evnerne bliver fremhævet, som det de er, noget ganske unikt og specielt,
som skal vokse og præge personligheden.
Et liv med plads til, at være glad – grine – fjante – lege – synge og danse.

Alkoholikerens datter, er også den voksne kvinde i mig,
der ikke kan finde ud af at elske på en sund måde.
Jeg kan ikke klare nære venner og kærester.
Når de ser mig som jeg er, vil de ikke kunne lide mig mere.
Når jeg møder dem alligevel, er de mennesker med store personlige problemer,
som jeg kan hjælpe dem med.
Så ser jeg ikke mine egne for en tid.
Nogle gange i lange perioder, flere år har jeg glemt de eksisterede, jeg har knoklet løs på andres
det var så nemt, problemerne var så tydelige og jeg var så klog.

Alkoholikerens datter, er bange for fysisk kontakt.
Virkelig dybfølt kærlighed, kender hun kun i forhold til sine børn og børnebørn.
Faktisk er hun overbevist om, at sådan er der ingen der kan føle for hende.
En mand der elsker hende inderligt, skræmmer hende fra vid og sans.
Derfor har hun kun haft forhold til mænd, der er utilnærmelige.
Der ikke kunne engagere sig i hende og deres forhold.
Samtidig har hun kæmpet en indædt kamp, for at få forholdet til at fungere.

*Det er alkoholikerens datter, når hun har det godt.
For at have det godt, har hun brug for, at jeg har det skidt.*

*Alkoholikerens datter, har lært mig meget.
Hun har taget mig med på en følelsesmæssig rutschebanetur.
Ofte er hun kørt af sporet og jeg måtte hjælpe hende tilbage.
Lige så ofte, har hun stædigt nægtet at tage imod min hjælp.
” La vær at komme for tæt, la vær at røre mig. ”
” Jeg ska sgu nok klare mig selv.”*

*Alkoholikerens datter, er konstant i forsvars eller angrebsposition.
Alle hendes kræfter, al energien - bruges til at holde sammen på sig selv.
På bekymringer for familien og angst for alkoholikeren.
Hun er mest rolig, når alkoholikeren drikker, fordi sådan kender hun ham bedst.
Trods hans mange unoder og krumspring for at skaffe sprut, til den næste brandert,
var hans handlinger gennemskuelige og forudsigelige.
Han var harmløs når han drak.
Der var ingen grund til bekymring.
Når han kom hjem - havde spist – sovet og soigneret sig,
kom problemerne retur, ofte forstærkede.*

*Så bekymrede alkoholikerens datter sig på ny.
Hun isolerede sig bag sin forklædning af rutineret adfærd.
Vær en sød pige.
Ikke larme for meget.
Ikke gøre noget, der kan hidse nogen op.
Lad være, at modsige nogen.
Ikke drille.
Gør hvad mor siger.
Undgå far, pas på han ikke bliver vred, det straffes hårdt.*

*Alkoholikerens datter, har gået syv år i folkeskolen.
Hun har hadet at gå i skole.
Hendes problemer var så synlige dengang.
Alligevel var der ingen der bemærkede dem, der var ingen der ville se dem.*

*Jeg voksede op i Vejles vestby, arbejderkvarteret - der hvor alle de beskidte boede.
Dem med alle børnene, sådan blev vi kaldt.*

Mennesker - nederst på den sociale rangstige, samlet i en bydel i små lejligheder.

Mennesker - med behov for hjælp, til at få styr på livet.

Mennesker - med store personlige problemer, der førte til misbrug – vold – kriminalitet

og en forudbestemt plads i samfundet.

Nogle få af deres børn, klatrede lidt op af rangstigen, oftest de der ikke havde så mange søskende.

Dem hvis forældre havde overskud og bevidst ønskede og kæmpede for, at deres børn fik et bedre liv.

Vi andre har sår på sjælen, der har svært ved at hele og konstant bryder op.

Nogle har sår, der nægter at hele.

De bliver større hele tiden, gør mere og mere ondt.

Til sidst - når grænsen for hvad de kan udholde er nået, vælger de selv at gøre noget ved det.

Det er de nød til.

At bede om hjælp har aldrig hjulpet, det er der ingen der kan finde ud af.

De andre kender ikke til problemer, der giver disse smertende betændte sår.

Følelserne kan ingen læse sig til, de skal mærkes.

Nej - det er nok ikke følelserne der skal mærkes, det er hvad der følger med i kølvandet.

Konsekvenserne af det hele.

Mange af mine barndomsvenner er døde i dag, flere ved selvmord.

Andre - endnu flere - tager langsomt livet af sig selv - med druk og stoffer.

Nogle har valgt at forlade denne verden, ved at trække sig ind i deres egne, helt private.

Størstedelen, som min familie tilhører, lider blot i stilhed.

De går rundt og søger efter et menneske, der kan hjælpe dem med at hele.

De kan ikke hjælpe hinanden, det svier for meget i sårene.

De kan ikke holde ud at se tilbage, det gør alt for ondt.

De fleste skubber fortiden fra sig.

Alkoholikerens datter, har gjort det samme hele sit liv, men indset at det kan hun ikke.

Alt - hvad hun har oplevet – alt - hvad der er sket, er en del af hende.

Hun har erkendt, at hvis hun ikke konfronterer spøgelserne fra fortiden,

hvis hun ikke ser gespensterne i øjnene og udfordrer dem, lever hun det hele – igen og igen.

Hun bliver sin fortid – hun er sin fortid.

Alkoholikerens datter, har svigtet sig selv, til hendes personlighed nærmest var udvisket.

Hun har bekæmpet sit sande jeg, fordi hun mødte modstand.

Hun måtte ikke vise, den hun virkelig var, sådan var hun uønsket.

Hun har brugt år på, at samle stumperne, blot for at konstatere, at de var samlet forkert.

Så kom den næste nedtur og hun er startet forfra.

En proces der har gentaget sig, indtil hun har følt, at nu magter hun ikke mere og er blevet bange for andre mennesker.

Alkoholikerens datter, har haft et hårdt liv, med mange savn.

Jeg har fået at vide fra begyndelsen, at det er min egen skyld.

Hvis jeg ikke har det godt blandt andre, har jeg kun mig selv at takke for det.

Jeg har troet på denne simple begrundelse, men alligevel været en rebel og aldrig rigtig givet op,

kun for en tid, når batterierne var flade.

Jeg har kæmpet mod alkoholikerens datter.

Kæmpet - når hun fyldte for meget i mit sind.

Kæmpet - for at holde hende ude af mine tanker og handlinger.

Bekæmpet hendes iltre temperament - hendes stædighed – hendes melankoli og til tider depressive tendenser.

Jeg har måttet holde hende i tøjlerne, når hun afreagerede – sang og dansede hæmningsløst.

Når hun gik amok og morede sig vildt.

Når hun flirtede og lagde an på en mand, blot fordi hun havde lyst – fordi hun kunne og fordi det var dejligt at føle magten, når hun ikke gad ham alligevel.

Jeg har kæmpet mod alkoholikerens datter,

når jeg ikke kunne holde kaoset ud, inde i mig og trøstespist.

Spist - til alle følelserne var væk og jeg kun følte tomhed.

Nu havde jeg fred – nu var min krop tung og døsig – mit sind faldet til ro.

Jeg havde simpelthen ædt alle mine problemer og følelserne de havde forårsaget.

Bagefter kom fortrydelsen – melankolien efterfulgt af vrede.

Jeg ville så gerne have et slankere udseende.

Jeg ville så gerne slippe af med fedtpølsen omkring taljen.

*De fede lår var ulækre, jeg skammede mig.
det var træls, at føle dem gnide mod hinanden, når jeg gik.*

*Jeg har et rimeligt udseende, når jeg ikke er for stor.
Det har jeg desværre været størstedelen af mit liv.*

*Alkoholikerens datter, har brug for at være småfed
så kan hun holde de godtudseende fyre fra livet, dem er hun panisk angst for.
Veninderne må heller ikke være for kønne, det vækker konkurrencedyret i hende.
Alle de perfekte, dem med et pænt og tjekket ydre, dem der har høje uddannelser og
styr på livet,
gør hende usikker – bange og vækker hendes mindreværd.*

*Hvad er det for nogen mennesker?
Hvordan kan det lade sig gøre, at nå så langt?
Hvordan har deres liv forløbet, siden de har energi og overskud til at læse og lære?
Hvor har de fundet støtte og hjælp, når de havde behov for det?*

*Alkoholikerens datter er familiens terapeut.
Hun passer på sin mor og overtager i mange henseender moderens rolle i forhold til
alkoholikeren.
Hun hjælper sine søstre, når deres forhold slår revner.
Hun har forhold til mænd, der har brug for hendes terapi.
Hun er terapeuten i hendes børns liv.
Hun har venner, der har brug for hende som terapeut.
Da hun selv får det dårligt, kan hun ikke finde hjælp hos nogen, at hun kan få brug
for hjælp
er utænkeligt – det er jo hende der skal hjælpe andre.*

*Hos hendes læge finder hun ikke den nødvendige forståelse for hendes problemer.
Kollegaerne gennem årene, der som hun er uddannet indenfor social og
sundhedsområdet
kender heller ikke problematikken, hun lever med.
I alt for mange år har hun stået alene og ved inderst inde, at ingen har beskæftiget
sig indgående nok,
med alkoholikernes børn til at vide besked.*

*Hendes tanker – holdninger – handlinger – hendes ønsker og drømme – hendes
følelsesregister
og reaktionsmønster er præget af alkoholikeren og gør hende anderledes.*

*Anderledes på en måde andre ikke forstår, fordi de ikke har været der.
Hendes anderledeshed skaber afstand til andre mennesker.*

*Alkoholikerens datter skræmmer med sin kendskab til og indsigt i smerte.
En følelse hun hele livet selv har håndteret.
Andre identificerer den ikke som smerte, de tolker på hvad de oplever,
stiller ingen spørgsmål og giver hendes smerte andre navne.
De har ikke redskaberne til at forstå, hvad det drejer sig om.
De kalder den vrede – trods – hysteri – stædighed – frækhed – egensindighed – uvilje
–
mangel på respekt og kløften bliver større og større.*

*Kløften der isolerer alkoholikerens datter og giver hende følelser af at være
uønsket – forkert – dum – umulig at omgås – udulig og ubrugelig.
Følelserne forstærker hendes behov for at isolere sig,
et behov hun bruger mange kræfter på at bekæmpe,
fordi isolationen forstærker hendes mindreværd og giver hendes angst for andres
bedømmelse
en størrelse af uoverskuelige dimensioner.*

*Alkoholikerens datter, er ikke noget behageligt menneske,
hun har mødt to fremtrædende grupper af slagsen, alt for ofte.*

*Gruppen af røvslikkere - der ganske enkelt overlader til andre, hvad de skal tro og
mene.*

*Gruppen af stærke personligheder, der er stærke, i kraft af hvad de er.
De har stor teoretisk viden, de kan gemme sig bag, men deres menneskesyn røber
dem.
Hun kalder dem, ” gør som ommere ” fordi de gør som om, de kan det de gør,
men alle ser ud til, at mangle kærligheden til deres opgaver.*

*Det er de voksne i hendes barndom,
der vidste bedst, fordi de var voksne.*

*Det var klasselæreren,
der i femte, opdagede hun er venstrehåndet.*

Klassekammeraterne,

der drillede, fordi hun var dum.

*Sagsbehandleren fra Vejle Kommune,
der blev bedt om hjælp, fordi der var problemer med de ældste søskende.
Hun pustede lidt til symptomerne på familiens sygdom og forsvandt igen,
uden at opdage misbrugene.*

*Mændene i hendes liv,
der talte om kærlighed, men i virkeligheden gennemskuede hendes behov for,
at være noget for nogen og tage sig af dem.*

*Skoleinspektøren,
der ikke mente, det gav problemer i hendes datters klasse, at have flere forskellige
klasselærere.*

En af dem var alkoholiker og begik selvmord.

*Det havde heller ingen betydning, at deres matematiklærer var kronisk syg og
sygemeldt i lange perioder.*

*Når han underviste, magtede han ikke børnene, han slog dem og de var bange for
ham.*

Klassen før fik lave karakterer i matematik, ligesom hendes datters klasse.

*Først da en mor, hvis datter nummer to skulle undervises af samme lærer,
truede med at gå til medierne, reagerede inspektøren.*

Sønnens skolelærere,

*der ignorerede hendes bekymringer, fordi knægten kedede sig og først reagerede i
syvende klasse.*

*Der aldrig bemærkede hans reaktioner på sine forældres skilsmisse, selvom hun
havde bedt om hjælp.*

Der ikke gav hende besked, da han pjækkede det meste af tiende klasse.

Psykologen,

der havde hendes søn i behandling for en depression,

men ikke mente det var nødvendigt, at samarbejde med hans familie.

*Psykologen mente åbenbart ikke, at hun som mor havde noget at bidrage med,
der kunne hjælpe hendes søn.*

Hun blev ikke ringet op, da han ikke magtede at overholde aftaler

og således overholdt psykologen heller ikke sin del af aftalen.

*Den livstruende angst hun følte, så og hørte psykologen ikke, det var ikke hendes
bord.*

Psykologen der senere i forløbet, da sønnen begyndte at tage ansvar og stille krav,

tog det som en personlig fornærmelse, i stedet for at se det som en positiv udvikling.

Kollegaerne,

der havde været på kursus og her havde fundet et fælles teoretisk sprog.

Et sprog hun ikke kunne kende og derfor havde svært ved, at finde de ord der skulle til,

for at få kontakt, blive hørt og forstået rigtigt. Og således langsomt udstødte hende.

Lederen,

der aldrig lærte hende at kende. Hvis øjne og ører undgik hende de første mange måneder,

fordi hun ikke kan finde ud af at behage, men er meget direkte.

Alle sammen mennesker hun mødte i sit liv, som ikke spurgte,

” Hvem er du ?” som ikke var nysgerrige på hende og hvad hun indeholdte.

Mennesker der lukkede af, de havde ikke brug for at lytte, de vidste besked.

Havde de lyttet, ville de alle sammen have været klogere i dag, hun er nemlig en af mange.

Hvis bare en på hendes vej, havde lyttet og støttet hende, havde det gjort en forskel, jo før i hendes liv, jo større forskellen.

Alkoholikerens datter er livsklog som et gammelt menneske.

Hun har menneskelige erfaringer, som mange ikke opnår, lige meget hvor gamle de bliver,

hun er nemlig født voksen.

Hun kan leve sig ind i andres smerte, på en måde ingen kan læse sig til,

hun ser den ikke kun, hun genkender den.

Ind imellem er hun lidt synsk og kan forudsige begivenheder.

Hun genkender misbrugere bag deres facader, hun ser ind i dem,

ser deres forklædning og fatter instinktivt mistanke.

Hører og tolker deres ord, forener deres kropssprog – deres blik og sanser, hvem de er.

Du kan ikke narre hende.

Alkoholikerens datter, har et åbent undersøgende blik, det er nemt at mistolke,

men tag ikke fejl, lad være at gøre som om, hun gennemskuer dig.

Alkoholikerens datter, er sensitiv ud over hvad videnskaben har belæg for.

Følelser - kan ikke beskrives med ord.

Farver - kan ikke beskrives med ord.

Musik - kan ikke beskrives med ord.

Levende væsner - kan ikke beskrives med ord.

Oplevelser - kan ikke beskrives med ord.

Sanser - kan ikke beskrives med ord - ej heller bevises eller diskuteres, det har med det enkelte individs følelser og opfattelsesevne at gøre.

Så spørgsmålet er måske, om vi overhovedet forstår hinanden ?

Alkoholikerens datter, har fra fødslen udviklet sanser, til at hjælpe hende til at overleve.

Har du ikke været igennem, hvad hun har gennemgået, kan du ikke kende til hende.

Men du kan hjælpe hende, ved at acceptere - at sådan er hun – sådan fungerer hun.

Alkoholikerens datter, kan ikke lide, at nogen kommenterer hendes fejl, hun bliver stiktosset.

Ingen skal konfrontere hende med det, hun kæmper så hårdt for at skjule.

Det hun skjuler så godt og grundigt, fordi hun ikke selv kan udholde det.

Det værste der kan ske, er at blive konfronteret med skavankerne, af en person, der også har skavanker hun/han skjuler.

Alkoholikerens datter sanser det og gennemskuer, at her handler det ikke om hende, men den anden.

Det er ikke sikkert, den anden kender sit problem, men det bliver synligt i adfærden.

Alkoholikerens datter ser altid på adfærden.

Hun er så vant til, at betvivle ord.

Hun bruger alle sine sanser og lytter på sin helt egne måde, hun ser bag facaden .

Hun føler sig ekstremt utilpas blandt dem, synes de er uærlige, de lyver og bagtaler.

Det mener hun, fordi hun ser de skjuler noget og har en påtaget opførsel.

Ofte angriber de hende – betvivler hende – fryser hende – bekæmper hende, fordi hun er stærkere.

Alkoholikerens datter underkender sig selv.

Hendes mindreværd tillader hende ikke, at se sig selv i et positivt lys.

Hun er lige fra begyndelsen af sit liv, blevet klar på hvor hun hører hjemme.

*Hvordan hun skal se ud, har andre bestemt for hende.
Som en sød pige.
Ikke for sminket .
Kort permanentet hår.
Ikke for stramt tøj.
Ingen cowboybukser og korte skørter.*

*Når hun har fortalt om sine oplevelser, er hun blevet kaldt løgner.
Hun har hørt de andres versioner og fået at vide, at de er mere rigtige.
Hele sit liv har hun hørt det, indtil hun var overbevidst
og kom i tvivl om sine egne oplevelser, sin egen identitet.*

*Igen og igen, har hun gennemtænkt sit liv, sine reaktionsmønstre, sin adfærd.
Hun har snakket med sig selv – grædt og skældt ud på sig selv.
Hun ved og kender sig selv med sin fornuft, men hendes usikkerhed spænder ben for hende.*

*Hun får små angstanfald, med hårdt bankende hjerte og åndenød, bliver skiftevis varm og kold.
Hun mister overblikket og betvivler sin viden og kunnen.*

*Alkoholikerens datter hviler aldrig.
Hun observerer sine omgivelser konstant, selv når hun slapper af.
Hendes hjerne er så øvet i at observere, at det går helt automatisk.
Bevidst mærker hun det først langt henne i forløbet.
Ligesom hun observerer, føler hun sig observeret, hun frygter andres reaktion på hende og flygter.
Hun er bange for opmærksomhed og har det bedst blandt mennesker hun kender.*

*Når hun er blandt mennesker der kan lide hende, der har selvtillid nok til,
at give hende den nødvendige plads, kan hun slippe sine hæmninger.
Hendes intuition – kreativitet – talenter og evner, kommer til overfladen.
Hun er dygtig til sit arbejde og giver aldrig op, det tillader hun ikke sig selv.
Når opgaverne lykkes, bliver hun high og fyldt med energi, det er med til at hele hendes sår.*

Alkoholikerens datter, vil gerne fortælle om sig selv, men hun hader den medlidenhed de fleste føler,

den slører forståelsen for , hvem hun er og tapper hende for energi.
Hun gider ikke tale om sig selv i et forum af behandlere, de lytter ikke, de er ikke nysgerrige nok,
de ved så god besked og konkluderer på hendes vegne.
Alt hvad hun siger bliver klippet til, så det passer ind i de mønstre de har inde i hovedet,
for at de kan forstå.

Egentlig vil hun skide på, om de andre forstår, der er så meget hun ikke selv kan forstå.
Accept er vigtigere, meget vigtigere.

Hun er ubekvem for andre, der genkender deres smerte i hende.
Den smerte de har fortrængt.
Ubevidst ved de hun ser smerten, jo mere de kæmper for at skjule den, jo tydeligere ses den.
Hun ved, dem der bekæmper hende, har hun smerten tilfælles med.

Alkoholikerens datters tro følgesvend, er hendes dårlige samvittighed.
Den er der når hun står op og når hun går i seng.
Den er størst i forhold til hendes børn.

Hun har ikke magtet, at skabe det liv hun har ønsket for dem.
Hun har kæmpet.
Hun har lagt al sin energi i håbløse kampe.
Kampe der slet ikke var hendes.
Håbløse fordi hun intet kunne ændre.
Jo sværere de blev, jo mere energi lagde hun i dem.

Hun har taget så forfærdelig lang tid om at forstå,
hvad hun har ret til at kræve for sig selv, hvad hun har brug for.
At hun er nød til at kræve det hun har brug for, for at leve.
At hun har ret til et godt liv.

Alkoholikerens datter, har været et dårligt forbillede for sin børn.
Hun har ikke, igennem eksempel, kunnet vise dem, hvordan de finder kærlighed til sig selv.
Hvordan de sætter grænser og undgår at blive udnyttet og såret.
Hun har ikke kæmpet for sig selv og ikke haft redskaber til, at lære sine børn det.

Hun har været så præget af alkoholikeren i sit liv, af hendes opvækst og rollen i familien.

Hun har ikke i tide kunnet fornemme, at det kunne gives i arv til næste generation.

Hun ønsker hendes børn skal vide at hun kæmper for et bedre liv.

De skal føle det kan betale sig.

Alkoholikerens datter er 50 år i dag.

Hendes sår heles langsomt, men der er mange og hun skal være forsigtig og passe på sig selv.

For at hendes sår kan heles, har hun brug for, at fortælle sin historie til de mange mennesker hun har mødt.

Først og fremmest til sine børn og sine søskende.

Dernæst til de mange mennesker hun har såret og afvist.

Hun har brug for at blive hørt og accepteret.

Hun ved, hun er anderledes og hun ved hvorfor.

Alkoholikerens datter er mig og jeg er hende.

Hun er yderlighederne i mit sind.

Hun er min ambivalens.

Hun er fanden i voldsk og skrøbelig.

Hun er min smerte og min styrke.

Hun er mine minder om tider i mit liv, jeg ønsker at eliminere og skyde i småstykker, men jeg kan ikke undvære dem i mine erindringer, jeg tør ikke slippe dem.

Og jeg har ikke andet at putte i stedet.

Der er andre bange og sårede mennesker i mit liv, som ønsker minderne glemt, som var hændelserne aldrig sket.

Jeg lider med dem, men kan ikke glemme.

Jeg har et stort og inderligt behov for, at tale om mit liv.

Det er lige så nødvendigt, som at spise - drikke og sove.

Jeg tror det gør mig sindssyg, hvis jeg ikke efterkommer behovet.

Alkoholikerens datter kan ikke finde ud af at beskrive hendes behov og bede om hjælp i tide.

Som barn har hun lært at sætte sig selv til side,

fordi familien skulle fungere før der kunne blive plads til den enkelte.

Familien har aldrig fungeret.

I dag som voksen - har hun brug for denne evne, men den er aldrig blevet udviklet og befinder sig stadig på barnestadiet.

Alkoholikerens datter er en blanding af barn og voksen.

Barnet har været tvunget ind i voksnes opgaver, ind imellem har opgaverne været groteske.

Hun har ikke fundet respekt for voksne mennesker,

de voksne i hendes liv har handlet egoistiske og ansvarsløse.

Når hun ikke kunne forstå og har stillet spørgsmål, er hun blevet straffet –

Dumme tøse! – Hvad fanden bilder du dig ind? – Skal du være fræk ?

Som lille pige er hun blevet sendt ud at lede efter sin far – alkoholikeren –

hun er gået ind på små intime barer – har ledt efter ham på svellerne,

hvor han kunne sidde sammen med spritterne, når han ikke havde råd til at gå inden døre.

Alkoholikerens datter har oplevet denne groteske voksenverden.

Oplevet hvordan luderne har skaffet sig kunder.

Oplevet berusede kvinder forsvinde ind på herretoilettet, eller om i baggården med tilfældige mænd.

Oplevet de voksnes sexlege når hæmningerne var druknet i alkohol.

Når mænd har haft en hånd oppe under skørtet på kvinderne, eller nede i udskæringen.

Hørt hvordan de tilbød sig hinanden -

” Hej skat, er du liderlig –Hva ska du ha for en halv time i baggården?”

Oplevet dem trille daler, hvor der sidder en kvinde på gulvet med spredte ben.

Mændene der deltager i legen, triller en 2krone på højkant hen af gulvet.

Skulle 2kronen ramme plet, altså – blive stående i kvindens revne,

får den heldige kvinden for sig selv.

Pengene er selvfølgelig hendes og der er kun et forsøg pr. daler.

Disse voksne mennesker har forventet respekt fra alkoholikerens datter.

Dengang som nu har hun spurgt ”Respekt for hvad?”

Hele hendes person har tydeligt signaleret hvad hun har følt – tænkt og forventet af de voksne.

Alkoholikerens datter har ikke stolet på de voksne.

*Hvis de er flinke, har de bagtanker, hvad vil de nu have hende til at gøre for dem?
Hvis de er vrede, forventer hun verbal eller fysisk straf – hun lukker skallen omkring sig – ventende.*

Hvis de er triste og kede af det, lytter hun til deres smerte – hendes sind bliver revet og flået –

håbet dukker op og hun lover sig selv, at hun vil gøre alt der står i hendes magt, for at støtte op

omkring de forandringer, de voksne giver udtryk for at de ønsker.

Hvis de er sure på hinanden forsøger hun at mægle – hun opfordrer dem til at tale sammen –

være søde mod hinanden.

Hun siger ærligt hvad hun mener – de begynder at tale sammen – nu er de gode venner –

men sure på hende.

Alkoholikerens datter kan virkelig ikke forstå de voksne.

Helt ærlig synes hun de gør alting så svært.

Hvorfor skaber de alle disse problemer for sig selv og andre?

Hvorfor siger mor grimme ting om far og får flere børn?

Hvorfor skælder far ud på andre, men er flink og glad når de mødes?

Hvorfor er de aldrig søde ved hinanden – går aldrig hånd i hånd?

Hvis de overhovedet følges, går far flere skridt foran mor.

Når familien er med til fester hvor man sidder parvis, virker de fremmede for hinanden.

De rører aldrig ved hinanden.

Taler ikke pænt til hinanden – mundhugges eller skændes konstant.

Alkoholikerens datter er stolt af sin far, far er en smuk mand.

Hun elsker at følges med ham, han kender mange mennesker og de taler venligt sammen, når de mødes.

Hendes far vil helst gå alene, det ved hun, men han er alligevel venlig.

Alkoholikerens datter ved godt mor sender hende med far,

fordi han skal komme lige hjem igen, efter sit ærinde.

Hun vil gerne holde i hånd, så kan hun bedre følge med, far tager så store skridt.

Alkoholikerens datter føler sig uønsket.

Hun er det fjerde barn født indenfor fem år og mærker tydeligt, der ikke er plads til hende i familien.

Kærlige ord og kærtegn var så sjældne i hendes barndom, at hun dårligt kan huske dem.

Kritikken og utilfredsheden med hende, efterlod en følelse af skam og vrede mod sin egen person.

Følelser der fulgte til selvhad og selvbebrejdelser,

der bliver ved med at stikke deres grimme hoveder frem, også efter flere årtier.

Alkoholikerens datter viser ikke andre når hun er ked af det, hun græder helst når hun er alene.

Det er svært for hende at dele sine følelser med andre.

Alt for ofte er hun blevet straffet – hånet eller mobbet for sine følelser.

Det er svært og uvant, at vise hvordan hun har det.

Hun føler sig misforstået og bliver frustreret over andres opfattelse af hende.

Alkoholikerens datter håber på at møde nogle mennesker, der har lyst til en medmenneskelig opdagelsesrejse, mennesker der er interesseret og nysgerrige på hende.

Som er i stand til at se og føle, uden at være farvet af Janteloven og egne negative erfaringer.

Hun har mødt nogle få af disse stærke personer.

Det har hver gang fyldt hendes hjerte med varme.

Skubbet mindreværdet til side og givet hende lyst og mod til at folde sig ud og åbne sig

fra en lille kompakt blomsterknop, til den smukke blomst hun inderst inde føler hun er.

Alkoholikerens datter længes.

Længes efter at blive anerkendt som den hun er – datter af en alkoholiker.

En voksen kvinde vokset op i en misbrugsfamilie.

En opvækst med livslange konsekvenser for hende og hendes børn.

En opvækst der giver hende problemer i forhold til samfundet.

Samfundet der ikke ville se hende da hun var barn.

Samfundet der ikke vil se hende nu - som voksen.

Mennesker der ikke magter problematikken, der ikke har redskaber til at forstå og derfor vælger at vende det døve øre og det blinde øje til.

Moderen -

Hun forsøgte at nå ind til, men som fortrænger sin egen rolle og dermed fornægter følgerne for sin datter.

Familien -

Der dårligt registrerede børnene.

Naboerne -

Der enten selv havde misbrug i familien, eller betragtede dem der havde som sociale tabere.

Skolelærerne -

Der ikke respekterede eleverne.

Venner og veninder -

Der voksede op i lignende kår, ellers var de aldrig blevet venner og veninder.

Kærester -

Hun ikke turde betro sig til.

Kollegaer -

Der ligesom hun arbejdede med mennesker.

Der er gode til mindre problemer man kan klare i en håndvending.

Gode til at fortælle hende hvor hun kan gå hen med sine problemer.

Behandlerne –

Der aldrig har betragtet opgaverne omkring børn af misbrugere som interessante nok,
til at studere dem nærmere.

Mennesker der alle sammen får dette tågede fraværende blik, når hun fortæller.

Blikket der røber at nu slukker de for det indre høreapparat,

enten fordi de mener hun er fuld af løgn -

de bliver mistænksomme, kan det nu også passe -

de mener hun overdriver og vil ynkes –

de har ikke overskud til hende -

de har nok i deres eget –

det ikke er deres opgave –

de ved for lidt om emnet –

de ønsker ikke at blive berørte af det –

de ikke betragter alkoholmisbrug som et problem, lægerne siger jo at det ikke er nogen sygdom

idioten kan da bare holde op –

de ikke vil se hvor omfattende problemet er, hvis de gør er de nød til at foretage dem noget –

de ikke vil at se deres egen rolle –

de har en opfattelse af misbrugere og deres familier, en opfattelse de er nød til at holde fast i, det kræver store omstillinger, at tænke anderledes – at lave om på viden de har - de argumenterer og tvivler i stedet for at lytte - skjuler deres usikkerhed bag velformulerede argumenter de ved besked.